

אחד האנשים החשובים ביותר במדינה הוא זאב מליון. לולא שמר בעין פקוחה על מוסר הסרטים היה הציבור כולו הופך לחבורה של סאדיסטים מאסוכיסטים וסתם פושעי-מין. כי אותה עין פקוחה מסתכלת בתמונות-העירום האיומות ביותר, לפני ש- הצנזור-הראשי מליון פוסל איתן לקהל הר- חב.

הדבר המרגיז הוא, כי הקהל הרחב אינו מעריך כראוי את ההקרה העצמית של זאב מליון, שקיבל על עצמו להתענות ולהת- ייסר יום-יום בראיית תמונות-עירום מג- רות. כדי להגן על הציבור מפני אותן זות- עות.

אדם אחר היה כורע תחת נטל המעמ- סה, מאבד את שיווי-המשקל הנפשי. אר- למ הצנזור הראשי אינו דומה לצופה-ה- קולנוע הרגיל, שתמונות מסוג זה היו מוצי- אות אותו מן המסלול. הוא נשאר גורמי- לי בהחלט.

חרב למספרים. כמו כל אדם גורמי- לי, אין זאב מליון אהב ביקורת. כקצין וחתי, שכיתח את חרבו למספרים, הוא מצ- פה כי פקודותיו יבוצעו ללא חיוך ספקני. תחת לערוך מיסדר-רבוקר כדי להוריד את החיוך מפרצופי הטוראים, הוא עורך מפעם לפעם מסיבות-עתונאים.

החודש עשה הצנזור שני מעשים, שהר- ניחו כי שלטון דיקטטורי הופך גם אדם גורמלי לעריץ. הראשון תקע יתד בגלגלי מעשה במונית. לאחר שאישר את הסרט, קם הצנזור פתאים להגן על כריאיותו של אדם יחיד.

קבע מליון: כי אפיונה אחת בסרט דומה למעשהו של גרשון פאר, פקיד הבנק החל- אביבי המפורסם שפיוז בשעתו את כספי המוסד בין שוכני המעבדות. אחרי שקמה שעוררו ציבורית, נסוג מליון כחייל טוב: הוא החליט שכל זאב אין הקטע דר- מה לאיתו מעשה, וכי הצנזור מותרת. הוא רק מחק מילה אחת: "משוגע!"

כשרון קומי. דוגמה זו של ניצול-לרעה של שמכויות, שניתנו למטרות שונות לגמ- רי, עוד הוסיפה להכות גלים, כאשר עשה מליון את מעשהו השני. הוא הכריז מלח- מה על גמאל עבד אל-נאצר.

הדבר נעשה בצורה מקוית מאד. מזה כמה שנים נהגים עולים רבים, המבקשים להציל את הונם, לקנות סרטים מצריים ולהביאם לארץ. זוהי העברת הון נוחה לטל- טול. מאחר שסרטי מצריים אינם פוליטיים, מתרכזים כולם בנושאים של אהבה וזמר, פתחו סרטים אלה בפני הקהל הישראלי אש- נב קטן להכרת ההוי בארץ השכנה.

השבוע החליט מליון כי לא ירשה עוד הצנזור של שום סרט מצרי. בזאת השיג מטרה כפויה: הוא גזר הרס כלכלי על העולים האומללים שהשקיעו את כל כס- פם כסחורה זו, והוא הוסיף עוד נזכך לחור- מה החרם הערבי הסוגרת על ישראל.

יתכן כי זאב מליון מבזבז את כשרונו- חיו, היה מיטב לעשות אילו החליף את תפ- קיד הצנזור בתפקידו של שחקן. כי גלום בו כשרון קומי מקורי, שיכול היה לה- ביא תועלת לסרט הישראלי המתלבט.

סרטים

אוגלים בניכר

תמימים בפאריס (רומולוס, בריטניה)

באחת מהן, אליה הוזמנו כתיבי ירושי- לים (אן לא מבקרי-הסרטים) הציג את כל הקסעים שקוצצו עליידו מתוך הסרטים. הי- עתונאים, שבאו בלחית נשיהם וכבודה רבה, יצאו שבעי-רצון, החליטו פה אחד שאמנם לאחיים אסור בהחלט לראות את אותה התכנית.

העונם הזה מתחיל עכשיו זמנים מודרניים

מיה נשתנה בפאריס

מפעם לפעם איזה שריר ועושה רושם עצום. הזקן מכריז בקול ניחר על מהלך ההצגה. לבסוף מתברר שאת הרושם עושה הצעיר המרהיב, ואילו את המשקלות הכבדים מניף הזקן, כאילו היו נוצה קלה. השארנו שם 10 פרנק, אל תשליכנו לעת זקנה. הלאה מזה עומד האקרובט, המבצע כל מיני סלטות משונות, וממולו האוהל הגדול של מגידת העתידות לודמילה, בין קרונה של מגדת העתידות כרמן ואהלו של הפרופסור ההודי בוראל.

הערומים והחיים

כל אנחנו יודעים את העתיד. מה שמענין אותנו הוא כיצד רוקדת העלמה לואיז, ערומה כביום החלודה, ורק שלושה נחשים חיים זרוטים מכסים את מערומיה. זה עולה סך הכל 50 פרנק, לא הרבה. וגם הנחשים צריכים לאכול. גם הם ערומים כביום החלוד.

ממול רוקדת פאוויה ריקוד בסן, בלי נחשים, דמי כניסה 50 פרנק. אפס. היא מניעה את בטנה 8 עד 10 שעות ביום, במשך העונה. הקרוסלות מצללות, והילדים רוכבים בשמחה. אפשר לראות שהאנושות מתקדמת, כי היום רוכבים לא רק על סוסים, אלא גם על זמברטה צצוע. ומה שהכי הומה הוא הסוכות לקליעה למטרה. זה הספורט הלאומי של פאריס. מי שרוצה לצוד דובים, צד דובים. אבל יותר מענין לצוד בקבוקים או מקטרות.

הכנסתי בעד 20 פרנק חמישה כדורים לאישון של הבול (לקח מלחמת העצמאות) וניצחתי, אבל בעל הסוכה לא רצה להכיר בנצחוני ולכרות ברית שלום. הוא אומר שלא מספיק להכניס חמישה לאישון, הם צריכים לפגוע בדיוק על הקו, בין האישון והבול, ולחלק את המעגל לחמישה חלקים שחיים. הבקבוק נשאר אצלו.

ילדי גן העדן הקימו להם סוכה, ושם מופיע פיירו. הוא האלקין הצרפתי, בסדרת תעלולים המקומית-דל-ארטה. אילו ידעו בקאמרי להציג כמו שמשחקים כאן שחקני הרחוב, היינו מגיעים לזמנים טובים.

למי יש 100 פרנק?

יד אחת התיאטרון מוכרים תפוחי אדמה מטוגנים וצדפות. אדם היוצא לטייל בבלוחאר חייב לאכול צדפות, אחרת אין לכל הענין טעם. אז וכלים צדפות, ומקנחים בשבלור לים. שבלולי היבשה יקרים יותר מחלזונות הים, מסיבות שונות שלא כאן המקום לעמוד עליהן. ליד דלפק הצדפות מתחללות בדרך כלל כל האהבות הגדולות, שתחילתן באביב וסופן בסתיו. זהו מקום המפגש הוול והחביב ביותר.

גם הקרקסים הומים עתה, ומכוניות המשא הענקיות, בנות 30 ו-40 טונות, הריקו את מטען הפילים והדובים לתוך האוהלים הענקיים. הפילים רוקדים, הדובים נוסעים על אופניים. האריות קופצות לתוך גלגלים פתוחים והסוסונים הקטנים דוהרים סחור-סחור, והליצנים עם אף ארוך מצחקים גורא את הילדים. הבולחארים שאינם תפוסים עליידי רקדניות-הבטן ומגידות העתידות, שורצים ציירים. איש איש מהם דוכן, בו הוא מציג למכירה את תמונותיו. אחד מוכר נוף ימי, השני חתולים, השלישי צערות ערומות ורודות עם מלאכים קטנים זהובי-שער, איש איש וטעמו.

ואם נשאר עוד בולחאר פנוי, מקימים בו שוק. כל פאריס היא שוק אחד גדול, משוקי-הפשפים בדרום עד פורטי-דה-ואנה בי צפון.

גם ענף השעשועים התרבותיים סובל ממחלת-האביב. בכל התיאטרונים מעלים קומדיות קלות (זאת עושים כל השנה, אך בלי תירוצן), ואחדות מאלה שראיתי אינן נופלות מהרמה הישר-אלית הממוצעת. 100 פרנק אפשר להשיג מקום צנוע בירכתי-אולם, ולצחוק צחוק בריא. אבל מובן שכל זה בשביל התיירים. כי השבוע, לכבוד חג הפסחא, יצאו מליון איש מפאריס — כך כתב הפראנס-סואר. למי יש 100 פרנק?

כבוד חג הפסח המתקרב קיבלנו, כל הישראלים המת-גוררים ומנית בפאריס, מכתבי הזמנה חביבים מהקונסוליה, לבוא ולהשתתף בסדר הפסח הנערך מטעם השגרירות. דמי כניסה 2000 פרנק (המון כסף!) ולסטודנטים 500 (המון כסף!). הלכתי למועדון הישראלי לקנות כרטיס.

"אתה סטודנט?" שאל אותי פרצוף קטן עם זקן גדול, מנהל המועדון.

"אני אמר", אמרתי.

"אז זה לא כאן", אמר הזקן, "תפקידי להשגיח שמי שבא יהיה ישראלי, וסטודנט."

"אני ערבי", אמרתי בעברית, "באתי לרגל את היהודים. מה שמך?"

"שמי אמיר", אמר הזקן, "ואתה עוד תזכור את השם הזה?"

שיטת-קיבה דיפלומטית

וא היה נביא. הלכתי לקונסוליה. שם אמרו לי שאמנים משלמים 1100 פרנק. אמרתי להם שאנחנו בכלל לא צריכים את זה. ויכולים לעשות סדר בעצמנו. אז נתנו לי כרטיס ב-500 פרנק.

זה היה סדר נפלא וכביר. השגריר, מר צור, קרא את ההגדה, והאחירה היתה מרוממת. אכלנו דגים ממולאים ותרנגולות צלר-יות. זה היה בבית-מלון יהודי גדול. אנב, השגריר קרא בעברית יפה מאד, וניכר בו שהוא מהדור הישן של המשכילים.

אבל זה לא עזר כלום. עוד באותו הלילה הקיא השגריר את כל בני מעיו, ובעקבותיו הלכו המזכיר הראשון והנספח האחרי ונספת העתונות ועוד 500 איש, בתוכם עבדכם הנאמן, ואני מקוה שגם בעל הזקן.

בכל בית ישראל היתה התאניה ואניה, וכמה מסלתה ושמנה של התברה הישראלית נוקקה לשטיפת קיבה נמרצת. אנשים אחרו לקבלות פנים, וכמה צעירות חשבו בטעות שנכנסו להריון, והיו שערוריית גוראות.

אומרים שזאת היתה מוזימה של אויבי ישראל, אבל היא לא הצליחה.

האיש האובד חרבות

גם השנה, כבכל שנה, מעידים השלטים הגדולים בחנויות על ליקידיציה של עונת החורף, שבכל זאת מגיע האביב. הטבע אף הוא מסכים עם הסוחרים והתגרנים, ומסספ מצידו את איה-צורך בלבוש חורפי חם, וזאת האפשרות ללבוש בגדי קיץ קלים. למרות הכל, לא איבדו בני האדם את הזיקה לטבע.

ב-100 פרנק אפשר עתה לבלות יפה בפאריס, אם יודעים איך. האביב מביא עמו אפשרויות. העצים בבולחארים מוריקים, ואת עליהם-שלכת נשאה עמה רוח-החורף האחרונה. בין העצים מקימים את הקרונות מהאהלים המסורתיים, ופאריס כולה הופכת ללונה-פארק ענקי. בולחאר פסטרי, הנראנד בולחאר ורפיבליק וכל שאר הבולחארים הגדולים הומים, אחת יוצא להשתעשע.

הראשון למקצי האביב הוא בולע-חרבות. ויצא המדרכה מונח צרור חרבות מבהיקות, ויד קפדנית ציחצחה מהן את חלודת החורף. לפי הפרצוף לא תאמינו שהוא מסוגל לבלוע גפרור, אך הוא בולע חרב ישרה של 90 סנטימטר. הוא בולע אותה לאט-לאט, כמו נחש הבולע עכבר, ולבסוף מבצבץ רק הניצב מגרונו הפתוח. הקהל מסתכל בגועל, אבל עד הסוף המר, ומסתלק מבלי לשלם. עד עכשו לא הוצאנו אף פרוטה אחת.

לא רחוק ממנו מרים המשקלות. אחד זקן, כבד גוף, פרצוף מקומט ובגדי עבודה מלוכלכים, השני צעיר לבוש חולצת טריקו, כולו עשת שרירים. הצעיר רובץ בעצלתיים על המדרכה, ומקפץ

ארון עד שהיא מחליטה לבדוק אם המלצר (לרוגס הארוחי) אמנם נכון לספק את כל צרכי האירחת.

מאמצים לשוא. הסרט הוא טוב למי רות שהתפרט (מאת מפיא אנטול רה גריני וואלד) מתבסס (כמו מעשה במונית) על כמה וכמה בדיחות ישנות. מחבבי הומור אנגלי מתגלגלים מצחוק למראה הבריטים התמימים, המנצחים את השועלים והזאבים של ה- גיונגל הפריסאי.

בקצרה
זמנים מודרניים. מחאתו הטראגי-קומית של צירלי צ'אפלין נגד עולם מכונות ולבבות פלדה. פולט גודארד.

• סוון (קלייר בלום), נערה פשוטה ו-רומנטית, המתאהבת ביון ז'ואן מזוקן וע-שיר (קלוד דופו).

• גליידיס (מרגרט רותרפורד), ציירת זק-נה, המצליחה להפתע את הכל למכור תמו-נה, קונה בכסף העתק של המונה ליוז מאת צייר זקן לא פחות, אך פחות מצליח.

• אנגלי אופייני (גימי אדוארדז), הגור-סע לפאריס כדי לרבוץ כל היום והערב כי-מסבאה היחידה בפאריס שיש בה אווירה ברי-טית.

• מדינאי חולה-קיבה (אליסטייר סים) הי- יוצא ליעידה בינלאומית, מקריב את בריאו-תו במסבאה רוסית להבראת המשק העול-מי. מצליח לרובב מדינאי רוסי (פיטר אילינג) המשמיע, כפי הנראה זו הפעם הראשונה בחייו: "כן".

• מנגן בתזמורת צבאית (רונאלד שיינר), הזוכה בכסף חבריו (הם שוהים בפאריס לר-גל תהלוכה של תזמורתם), מבלה לילה עליו-במוזן רוז, אחר כמה שעות פקות עליו-זות בדירתה של יצאנית (גאבי ברוייר).